

Sygn. akt I C 303/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dulaska
Protokolant:	Magdalena Puksza

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017 roku,

w S.,

na rozprawie,

sprawy z powództwa **R. M.**

przeciwko **Gminie M. S.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda R. M. na rzecz pozwanej Gminy M. S. kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. oddała wniosek o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

SSR Anna Dulaska

UZASADNIENIE

R. M. – po ostatecznym sprecyzowaniu – wniósł przeciwko Gminie M. S. powództwo o zapłatę kwoty 589 złotych wraz z ustawowymi odsetkami. Ponadto wniósł o nakazanie prawidłowego oznakowania miejsca parkingowego dla pojazdu osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej osób wymienionych w art. 8 ust. 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 30 czerwca 2015 roku o godzinie 12:50, Straż Miejska w S. wydała powiadomienie o odholowaniu na parking przy ul. (...) samochodu osobowego marki M. o numerze rejestracyjnym (...) prawidłowo zaparkowanego przy ul. (...). Podkreślił, że został przy tym pozbawiony możliwości czynnego udziału w postępowaniu oraz zgłaszania środków dowodowych. Jak też, że w sprawie nie została wydana decyzja zawierająca wszystkie unormowane przepisami k.p.a. dane oraz nie został on powiadomiony o przysługujących uprawnieniach odwoławczych. W jego ocenie oznakowanie wskazywało, iż w danym miejscu znajduje się tylko jedno miejsce dla osób niepełnosprawnych, a on sam zaparkował pojazd obok tego miejsca, a zatem odholowanie jego pojazdu stanowiło czyn bezprawny. Wyjaśnił, że na wysokość odszkodowania składają się następujące należności: kwota 515 złote

tytułem kosztów odholowania pojazdu wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30.06.2015 roku; kwota 3 złote tytułem kosztów przekazu pocztowego wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30.06.2015 roku; kwota 3 złote tytułem kosztów wykonania kopii zdjęć wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.07.2015 roku; kwota 20 złotych tytułem kosztów wywołania zdjęć wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 09.07.2015 roku oraz kwota 48 złotych tytułem dojazdu taksówką wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30.06.2015 roku

Zarządzeniem z dnia 18 grudnia 2015 roku (k. 33) Przewodniczący zwrócił pozew w zakresie roszczenia o nakazanie oznakowania miejsc postojowych.

Postanowieniem z dnia 31 maja 2016 roku (k. 50) sąd odrzucił zażalenie powoda na zarządzenie z 18 grudnia 2015 roku.

Postanowieniem z dnia 21 października 2016 roku (k. 86-88) Sąd Okręgowy w Szczecinie odrzucił wniosek powoda o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie z dnia 31 maja 2016 roku oraz oddalił zażalenie na przedmiotowe orzeczenie.

W odpowiedzi na pozew Gmina M. S. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana, powołując się na treść art. 8 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym w zw. z § 1 ust. 3 i § 92 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych wskazała, że miejsce, na którym zaparkowano, odholowany w dniu 30 czerwca 2015 roku pojazd było oznakowane w sposób prawidłowy. W dalszej kolejności wywiodła, że odholowanie nastąpiło w sposób prawidłowy w oparciu o przepisy art. 130a ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 czerwca 2011 roku w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej. Dodała, że w myśl cytowanych przepisów nie zaistniały podstawy do wydania decyzji administracyjnej i wystarczającym było powiadomienie o wydaniu dyspozycji usunięcia pojazdu. Powołując się na powyższe zaprzeczyła jakoby działaniom tym można było przypisać znamiona bezprawności.

Na rozprawie w dniu 16 maja 2017 roku pełnomocnik powoda wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność stopnia niepełnosprawności powoda. Ponadto zaprzeczył, aby w dniu 30 czerwca 2016 roku samochód powoda zaparkowany był na miejscu dla niepełnosprawnych, zaznaczając, że pojazd ten stał obok tego miejsca.

Natomiast pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. M. choruje na nowotwór prostaty i zwyrodnienie kręgosłupa.

R. M. nie występował o przyznanie jemu karty parkingowej umożliwiającej parkowanie w miejscach przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych i nie posiada takiej karty.

okoliczność bezsporna.

W dniu 30 czerwca 2015 roku R. M. zaparkował samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...) przy ul. (...) w S.. Samochód ten zaparkowany został na znaku poziomym P-24, („miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej”), a po jego lewej stronie znajdowały się znaki pionowe D-18 wraz z T-29.

Funkcjonariusz Straży Miejskiej w S. w dniu 30 czerwca 2015 roku o godzinie 12:50 – na podstawie § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 czerwca 2011 roku w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo

utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej – wystawił skierowane do R. M. powiadomienie o usunięciu z drogi na parking strzeżony w S. przy ul. (...) pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Jako przyczynę odholowania wskazano pozostawienie pojazdu nieoznakowanego kartą parkingową, w miejscu przeznaczonym dla pojazdu osoby niepełnosprawnej (art. 8 ust. 2 w zw. z art. 130a ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo o ruchu drogowym).

Na miejscu zdarzenia wykonano trzy fotografie utrwalające sposób zaparkowania pojazdu na znaku poziomym P-24.

Powiadomienie to osobiście odebrał R. M. w dniu 30 czerwca 2015 roku.

W związku z odebraniem odholowanego pojazdu z parkingu przy ul. (...) w S. R. M. poniósł następujące koszty:

- kwota 515 złote tytułem kosztów odholowania pojazdu,
- kwota 3 złote tytułem kosztów przekazu pocztowego,
- kwota 3 złote tytułem kosztów wykonania kopii zdjęć,
- kwota 20 złotych tytułem kosztów wywołania zdjęć ,
- kwota 48 złotych tytułem dojazdu taksówką na parking przy ul. (...) w S..

dowód : powiadomienie k. 5,

dokumentacja fotograficzna k. 6, 14, 108,109,

pismo z dnia 01.07.2015 roku k.8,

dowody wpłat k. 9-10,

faktura VAT k. 11,

informacja (...) k. 12,

zarządzenia Komendanta Straży Miejskiej k. 13,

upoważnienie k. 103,

dyspozycja usunięcia pojazdu k. 104,

notatnik służbowy k. 105-107.

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenianego w kontekście podstawy prawnej żądania, powództwo zasługiwało na oddalenie w całości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalono na podstawie złożonych przez strony dokumentów. Dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron w zakresie ich prawdziwości.

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 589 złotych wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu odszkodowania za działania pozwanej. Powód wskazał, że stratę w takiej wysokości odniósł w wyniku działań funkcjonariuszy Straży Miejskiej w S..

Twierdzenia faktyczne powoda wskazują, iż podstawę prawną swoich żądań odszkodowawczych upatrywał on w treści art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub

inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Ponadto oceny zgłoszonego w sprawie roszczenia należało również dokonać przy uwzględnieniu normy wysłowionej w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, stosownie do której każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej.

Wskazać w tym miejscu należy, że odpowiedzialność deliktowa oparta na art. 417 k.c. powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie trzy ustawowe przesłanki: bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. Przy tym nie ulega wątpliwości, że kolejność badania przez sąd powyższych przesłanek nie może być dowolna. W pierwszej kolejności konieczne jest bowiem ustalenie działania (zaniechania), z którego, jak twierdzi poszkodowany, wynika szkoda oraz dokonanie oceny jego bezprawności, następnie ustalenie, czy wystąpiła szkoda i jakiego rodzaju. Dopiero zaś po stwierdzeniu, że obie te przesłanki zachodzą, możliwe jest zbadanie istnienia między nimi normalnego związku przyczynowego (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 20 grudnia 2012 roku, sygn. akt I ACa 679/12).

W ocenie sądu zgromadzony w sprawie materiał nie pozwolił na ustalenie zaistnienia niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej, uzasadniającego odpowiedzialność pozwanej zgodnie z art. 417 § 1 k.c. Zauważyć w tym miejscu należy, że powód niezgodnego z prawem działania funkcjonariuszy Straży Miejskiej w S. upatrywał w fakcie odholowania jego pojazdu zaistniałego w dniu 30 czerwca 2015 roku. Poza sporem było przy tym utrwalone na zdjęciach miejsce zaparkowania pojazdu. Powód wywodził jednakże, że sposób oznakowania w tamtym momencie wskazywał, że samochód marki M. zaparkowany został obok miejsca dla niepełnosprawnych. Powyższe zaś wywodził powołując się na oznaczenia pionowe w tamtym miejscu, z całkowitym pominięciem oznakowania poziomego. Ponadto powód wywodził, że jego stan zdrowia wskazuje, iż jest on osobą niepełnosprawną, a zatem posiadająca uprawnienia do parkowania w miejscach dla takich osób. W tym celu wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego celem ustalenia jego stanu zdrowia. Równocześnie nie kwestionował, okoliczności nie posiadania karty uprawniającej do korzystania z miejsc parkingowych przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych. Zarzucał również niezgodne z prawem działanie w zakresie odholowania, bez wydania uprzednio stosownej decyzji administracyjnej.

W ocenie sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie budzi wątpliwości, że działania funkcjonariuszy Straży Miejskiej w S. określone w pozwie jako bezprawne, stanowiące podstawę dochodzenia odszkodowania, były wykonywane w ramach władzy publicznej, a przy tym, że znajdowały one prawne uzasadnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w art. 8 ustawy z dnia z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (t.j.: Dz. U. z 2017 roku poz. 128 ze zm., zwanej dalej: ustawą) unormowane zostały szczególne uprawnienia osób niepełnosprawnych, w tym możliwość parkowania na specjalnie oznaczonych miejscach postojowych. W myśl art. 8 ust. ust. 1 i 2 ustawy uprawnienia te nabywają osoby „niepełnosprawne legitymujące się kartą parkingową” oraz kierujący pojazdem, który przewozi osobę niepełnosprawną legitymującą się kartą parkingową, jak też kierujący pojazdem należącym do placówki, o której mowa w ust. 3a pkt 3, przewożący osobę mającą znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, pozostającą pod opieką takiej placówki. Zgodnie zaś art. 8 ust. 3 ustawy kartę parkingową umieszcza się za przednią szybą pojazdu samochodowego, a jeśli pojazd nie posiada przedniej szyby - w widocznym miejscu w przedniej części pojazdu, w sposób eksponujący widoczne zabezpieczenia karty oraz umożliwiające odczytanie jej numeru i daty ważności. Natomiast w art. 8 ust 3a i 4 ustawy unormowany został sposób pozyskania karty parkingowej.

W niniejszej sprawie poza sporem była okoliczność, że powód nie posiada wyżej opisanej karty parkingowej. Stąd też sąd oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego celem ustalenia stanu zdrowia powoda, albowiem jak wskazują powyższe przepisy do korzystania z miejsc parkingowych przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych nie jest wystarczającym bycie osobą niepełnosprawną, ale też niezbędnym elementem jest posiadanie karty parkingowej. W świetle powyższego sąd ustalił, że powód nie posiadał uprawnień, do korzystania z miejsc oznaczonych jako przeznaczone dla osób niepełnosprawnych.

W dalszej kolejności należało zatem ustalić, czy miejsce, na którym zaparkował powód w dniu 30 czerwca 2015 roku było oznaczone w prawidłowy sposób. Z przedłożonych do sprawy zdjęć – nie kwestionowanych przez żadną ze stron – wynika, iż pojazd powoda zaparkowany został na poziomym znaku P-24. W myśl § 92 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002 roku (Dz. U. Nr 170, poz. 1393) znak P-24 „miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej” oznacza, że stanowisko postojowe, na którym znak umieszczono, jest przeznaczone dla pojazdu samochodowego osób, o których mowa w art. 8 ust. 1 i 2 ustawy. Powyższa zaś okoliczność czyni bezprzedmiotowymi twierdzenia powoda odnoszące się do znaku pionowego D-18 i T-29.

Powyższe zaś okoliczności pozwoliły na konkluzję, że powód w dniu 30 czerwca 2015 roku, pomimo nie posiadania karty parkingowej opisanej w art. 8 ustawy, zaparkował na miejscu przeznaczonym dla osób niepełnosprawnych.

W dalszej kolejności należało zatem ustalić, czy działanie funkcjonariuszy Straży Miejskiej nosiło znamiona bezprawności. W myśl art. 130 a ust. 1 pkt 4 ustawy pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela w przypadku pozostawienia pojazdu nieoznakowanego kartą parkingową, w miejscu przeznaczonym dla pojazdu kierowanego przez osoby wymienione w art. 8 ust. 1 i 2 ustawy. Przy czym dyspozycję do usunięcia takiego pojazdu może wydać strażnik miejski (art. 130a ust. 4 pkt 2 ustawy). Zgodnie zaś z § 3 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 3 ust. 2 rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 czerwca 2011 roku w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej (Dz. U. Nr 143, poz. 846) Podmiot, który wydał dyspozycję, po usunięciu pojazdu powiadamia o tym niezwłocznie właściciela pojazdu. Powiadomienie, powinno mieć formę pisemną, a wzór przedmiotowego powiadomienia stanowi załącznik nr 2 do cyt. rozporządzenia. W przedmiotowej sprawie zaś poza sporem była okoliczność uzyskania przez powoda takiego powiadomienia. Dokument ten podpisany przez powoda w dniu 30 czerwca 2015 roku stanowił załącznik do pozwu. Brak było przy tym podstaw prawnych do uznania, iż zachodziły podstawy do wydania – zgodnie z twierdzeniami powoda – zamiast przedmiotowego powiadomienia, decyzji administracyjnej.

Konkludując sąd uznał, iż w niniejszej sprawie nie zaistniały podstawy do ustalenia, iż działanie funkcjonariuszy było bezprawne. Z tych też względów powództwo podlegało oddaleniu, a przy tym prowadzenie rozważań w zakresie pozostałych unormowanych w art. 417 k.c. stało się bezprzedmiotowe.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, który pozwany wygrał w całości, rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 6 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 180 złotych.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IV orzeczenia Sąd oparł o treść przepisu art. 333 Kodeksu postępowania cywilnego.

Przede wszystkim wskazać należy, iż w niniejszej sprawie nie zostało wydane żadne rozstrzygnięcie, które uzasadniałoby uwzględnienie wniosku strony powodowej, a nadto nie zachodził żaden z przypadków obligatoryjnego nadawania przez Sąd rygoru natychmiastowej wykonalności. Strona powodowa nie wykazała zaś żadnej okoliczności uzasadniającej uwzględnienie takowego wniosku, a wskazujących na fakt, iż opóźnienie uniemożliwiało by lub znacznie utrudniało wykonanie wyroku albo narażało powoda na szkodę.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Anna Dulaska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda z pouczeniem o apelacji
3. przedstawić z apelacją lub za 30 dni.

SSR Anna Dulska